

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2016 r. – Serin Ałcheto/Zamestnik-predsedeł na Dyrżawna agencija za bežancite

(Sprawa C-585/16)

(2017/C 046/17)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Serin Ałcheto

Strona przeciwna: Zamestnik-predsedeł na Dyrżawna agencija za bežancite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95⁽¹⁾ w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32⁽²⁾ i art. 78 ust. 2 lit. a) traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wynika, że:
 - A) dopuszcza on, aby wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez bezpieczeństwa o palestyńskim pochodzeniu zarejestrowanego jako uchodźca przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (zwaną dalej „UNRWA”), i która to osoba przed złożeniem wniosku stale zamieszkiwała na obszarze działania agencji (w Strefie Gazy), został rozpatrzony jako wniosek określony w art. 1 lit. A konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. – zamiast jako wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej określony w art. 1 lit. D zdanie drugie tejże konwencji – i pod warunkiem że właściwość do rozpoznania wniosku została uznana w oparciu o podstawy inne niż względy rodzinne lub humanitarne, a rozpoznanie wniosku jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2011/95?
 - B) dopuszcza on, aby taki wniosek nie został rozpatrzony z punktu widzenia wymogów określonych w art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 i odpowiednio aby nie zastosowano wykładni tego przepisu dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej[?]
- 2) Czy art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 w związku z art. 5 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, określonego w art. 12 ust. 1 pkt 4 Zakon za ubežiszteto i bežancite (ustawy o azylu i uchodźcach) – w którym nie przewidziano wyraźnie klauzuli o ochronie ipso facto dotyczącej palestyńskich uchodźców w odpowiednim brzmieniu ani przesłanki, by pomoc została wstrzymana na jakiegokolwiek podstawie – oraz że art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 jest bezwarunkowy oraz dostatecznie dokładny i że względu na to jest przepisem o bezpośrednim skutku, który należy stosować także bez wyraźnego powołania się nań przez osobę składającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, gdy wniosek należy rozpatrzyć jako taki zgodnie z art. 1 lit. D zdanie drugie konwencji genewskiej z 1951 r.?
- 3) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 wynika – w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej, wydanej zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32, a także mając na względzie okoliczności faktyczne w postępowaniu głównym – że dopuszczają one rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej przez sąd pierwszej instancji jako złożonego na podstawie art. 1 lit. D zdanie drugie konwencji genewskiej z 1951 r., a także dokonanie oceny zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95, gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożył bezpieczeństwa o palestyńskim pochodzeniu, zarejestrowany przez UNRWA jako uchodźca, i która to osoba przed złożeniem wniosku miała stale miejsce zamieszkania na obszarze działania agencji (w Strefie Gazy), a ten wniosek nie został rozpoznany z punktu widzenia wskazanych przepisów w decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej?

- 4) Czy z tego co przewidziano w art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w odniesieniu do prawa do skutecznego środka zaskarżenia w kontekście wymogu „[...] pełnego rozpatrzenia ex nunc zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych” – interpretowanego w związku z art. 33, 34 i art. 35 ust. 2 dyrektywy 2013/32 i art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/95 w związku z art. 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – wynika, że przepisy te dopuszczają w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia wydanej zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32 decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej, aby:
- A) sąd pierwszej instancji orzekł po raz pierwszy w przedmiocie dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz powrotu bezpaństwowca do państwa, w którym zamieszkiwał on przed złożeniem tego wniosku, zobowiązując organ rozstrzygający do przedstawienia niezbędnych w tym celu dowodów i umożliwiając osobie przedstawienie stanowiska dotyczącego kwestii związanych z dopuszczalnością wniosku, lub
 - B) sąd pierwszej instancji, ze względu na popełnione istotne uchybienie proceduralne, uchylił decyzję i zobowiązał organ rozstrzygający do wydania kolejnego orzeczenia w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przy poszanowaniu wskazówek dotyczących wykładni i stosowania prawa, w tym do przeprowadzenia określonego w art. 34 dyrektywy 2013/32 przesłuchania w sprawie dopuszczalności oraz do wydania orzeczenia w odniesieniu do kwestii, czy możliwe jest odesłanie bezpaństwowca z powrotem do państwa, w którym zamieszkiwał on przed złożeniem wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej?
 - C) w toku postępowania ustnego sąd pierwszej instancji dokonał oceny bezpieczeństwa w państwie, w którym osoba zamieszkiwała, odpowiednio w chwili wydania orzeczenia, jeśli nastąpiły istotne zmiany okoliczności uzasadniające wydanie orzeczenia korzystnego dla osoby?
- 5) Czy udzielaną przez UNRWA pomoc należy uznać za inną ochronę w rozumieniu art. 35 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2013/32 w danym państwie na obszarze działania agendy, przy założeniu, że to państwo przestrzega zasady zakazu wydalania lub zawracania w rozumieniu konwencji genewskiej z 1951 r. w odniesieniu do osób wspomaganych przez agendę?
- 6) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 wynika, że prawo do skutecznego środka zaskarżenia – w kontekście sformułowania „w stosownych przypadkach, rozpatrzenie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy 2011/95” rozpatrywanego w związku z art. 47 karty praw podstawowych – w wypadku kwestionowania przed sądem decyzji, w której rozpatrzono co do istoty wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej i odmówiono udzielenia ochrony międzynarodowej, wymaga, aby sąd pierwszej instancji wydał orzeczenie:
- A) korzystające z powagi rzeczy osądzonej, z wyjątkiem kwestii zgodności z prawem odmowy, a także kwestii potrzeby udzielenia ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą 2011/95 osobie składającej wniosek, w tym gdy zgodnie z prawem krajowym danego państwa członkowskiego ochrony międzynarodowej udziela się wyłącznie w drodze decyzji organu administracji;
 - B) w przedmiocie konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej poprzez odpowiednie rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, niezależnie od uchybień proceduralnych popełnionych przy rozpatrywaniu wniosku przez organ rozstrzygający?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, Dz.U. 2013, L 180, s. 60.